

Ještě před chvílí se objímala se svým milencem. Pak vyměnila jeho náruč za náruč smrti. Přitom v okamžiku loučení na nic zlého nepomyslela, nevarovala ji žádná zlá předtucha.

Ani nemohla. V tu dobu totiž ještě ani dva vrazi nevěděli, že zhruba o třicet minut později zabijí člověka. Surově, chladnokrevně... Prvnímu mládenci bylo osmnáct, druhý byl stár jako jeho oběť. Dva drobní, štíhlí, zcela nenápadní mladíci. Přisedli si do kupé, v němž seděla osamocená dívka. Na uších měla sluchátka, přehrávač ležel na malém stolku. Dívka však nevnímala nejenom rytmus kol narážejících na spojnice kolejnic, ale ani hudbu z magnetofonového pásku. Spala. Probudila se jenom na okamžik, to když z kupé odešel jeden z mláďenců zjistit, zda v jídelním voze nemají pivo. Nepořídil, a tak zůstal na chvilku na chodbičce a kouřil. S prosebným úsměvem podala tomu druhému láhev limonády a naznačila mu, že by byla ráda, kdyby ji otevřel. Když poděkovala, došlo mládenci, že je to Němka. Na odpověď se nezmohl. Německy neuměl – a pak: děvče znovu okamžitě usnulo.

S každým metrem, kterým se vlak vzdaloval od Prahy směrem k Děčínu, byla blíže smrti.

Bez jakéhokoli zlehčování reality můžu říci, že trať Praha–Děčín je z ryze kriminalistického hlediska rizikovější tratí než například trať Košice–Praha, o níž se velice často hovoří jako o nebezpečné. Na trati z Prahy do Děčína došlo, jak jsem již řekl, ke třem vraždám. Obětí dvou z nich byly mladé, hezké ženy, které se na nádraží rozloučily jedna s manželem a druhá s milencem a odjízděly domů k rodičům. Vraždy byly spáchány vždy v noci, vrazi byli dopadeni – Hojer i Krátký s Bílým. Rozdíly zde samozřejmě najdeme – třeba v motivu vražd. Zatímco Hojer byl vrahem sexuální, Krátký s Bílým zabili z loupežných pohnutek. I když...

GALERIE ZLOČINU

Řečeno češtinou úředně policejní, objasněnost vražd na železnici máme u nás stoprocentní. Takovýto úspěch není obvyklý ani ve státech s dokonale fungující policií, vybavenou navíc nejmodernější technikou.

Proč se policejním sborům občas nedaří? Důvodů je mnoho. Například: místo trestného činu se pohybuje. S ním se pohybuje i oběť a vrah. Málokdy se podaří přesně zjistit, ve kterém úseku tratě k trestnému činu došlo, v kolik hodin a kolik minut jej pachatel spáchal. Problémy bývají i s případnými svědky. V okamžiku, kdy někdo objeví mrtvolu, nebývá vrah už zpravidla ve vlaku...

Z Prahy do Děčína vede trať neustále po rovině a podél vody. Na dohled od železničního náspu plyne nejprve Vltava, po několika desítkách kilometrů jízdy pak Labe. Vlak by zde mohl jet velice rychle. Ale nejede. Na zdolání trasy jen o málo delší než sto kilometrů, s jedinou zastávkou v Ústí nad Labem, potřeboval vlak Balt–Orient expres dvě hodiny.

Ten, který přijel do Děčína 1. listopadu 1988 padesát pět minut po půlnoci, měl před sebou poslední překročení hranic. Poslední pasovou a celní kontrolu. Poslední větší zdržení na cestě do cílové stanice.

Lidé ve vlaku napůl spící a napůl bdící předkládají ke kontrole cestovní pasy, celník nechává tu a tam někoho otevřít zavazadlo. V posledním vagónu, v předposledním kupé označeném čísly 91–98 ležela na sedadle mrtvá žena přikrytá džínsovou bundou. „Pasová a celní kontrola,“ pokoušel se ji probudit muž v uniformě nejprve česky, potom německy. Žena nereagovala. Jemně sejmul bundu z jejího obličejce a chystal se mírně s ní zatřást. Stačil se však jenom zhluboka nadechnout. Najednou mu bylo jasné, že se pokouší kontrolovat mrtvolu.